

תה"ג 32860/03/12 - מדינת ישראל נגד א ב

תה"ג 32860-03-12

בבית המשפט המחוזי
בירושלים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יפית רושינק
נגד
א ב
ע"י ב"כ עוה"ד ודים ושוב ואיגור גלידר
העותרת
המשיב

החלטה

1. החלטה במסגרת בקשה לעיון חוזר בשאלה האם ראוי לאשר את שחרורו של המשיב למעצר בית, ולו גם בפיקוח אלקטרוני בנסיבות שתפורטנה.

ברקע להחלטה זו, בקשת המדינה להכרזת המשיב כבר-הסגרה; פסק דינו של בית משפט זה (במותב נכבד קודם) מיום 3.1.2016 לפיו המשיב הוא אכן בר-הסגרה, וסדרה של החלטות הנוגעות לתנאי שחרורו ולמעצרו, עד למועד בו ניתנת החלטה זאת. ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נדון בשבועות אלה בבית המשפט העליון.

2. דומני, שדי בתיאור קורותיו של הליך זה בהיבט המעצרי/ שחרור בתנאים/ בקשות לעיון חוזר והחלטות בעקבותיהן, כדי ללמד, הן על הרקע לבקשה שבפני בית המשפט, והן על הטעמים להחלטה המתחייבת. ואלה קורות הפרשה:

א. ביום 19.3.2012, במקביל להגשת הבקשה העיקרית, הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים (מ"ת 32885-03-12).

ב. ביום 17.5.2012 לאחר שהונח על שולחנו של בית משפט זה תסקיר מעצר, ועל אף לא

מעט הסתייגויות באותו תסקיר, סבר בית משפט זה בהחלטה מנומקת לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני. ההחלטה ניתנה לאחר שהוגש תסקיר מעצר, ועם זאת, כהערה הצופה את פני המשך הדיון יצוין שלא ניתן בו ביטוי, כנראה מחוסר ידיעה של שירות המבחן, הן לבעיית סמים שהיא נחלת המשיב והן לבעיותיו במישור הפסיכיאטרי.

ג. על החלטת בית המשפט המחוזי הוגש ערר וביום 21.5.12 החליט בית המשפט העליון במסגרת בש"פ 3967/12, תוך שציין במפורש בסעיף י"ז להחלטתו שנעשה הדבר 'לא בלי היסוס', לדחות את הערר.

ד. ההליך העיקרי בבית משפט זה נמשך שנים אחדות ומטענות ב"כ המדינה הנכבדה למדתי, שאף בתקופה זו נרשמו לחובת המשיב מספר הפרות, ואולם באשר פרטיהן אינן בפניי, בגבול שורת הדיון, אניח לכך.

ה. כאמור, ביום 31.1.16 ניתן פסק הדין המכריז על המשיב כבר-הסגרה, הוא פסק הדין הנדון בבית המשפט העליון במסגרת ערעור בימים אלה. מעל הצורך אציין, שגם לעצם העובדה שכבר תקף לחובת המשיב פסק דין זה, משקל מצטבר במסגרת שיקוליי.

ו. במסגרת החלטות ביניים אושרו למשיב לפני משורת הדיון "חלונות התאווורות" בהם יכול היה לשהות מחוץ לביתו בליווי מי מבין המפקחים שאושרו לכך בהחלטות קודמות. דא עקא, ביום 2.9.16 בעקבות אירוע שהתרחש ביום 30.8.2016 הועבר דיווח על ידי שרות בתי הסוהר לבית המשפט, כי המשיב מאושפז בבית חולים פסיכיאטרי. מהות האירוע: אירוע שבעקבותיו הוזעקה המשטרה לפארק בקרית אתא, בשל כך שבתו של המשיב נמצאה משוטטת ללא השגחה, יצאו השוטרים לתור אחר אביה, הוא המשיב, ובחלוף דקות לא רבות זוהה המשיב כשברשותו סמים ועל פי חומר הראיות גם ניסה להעלימם. במועד הגשת הבקשה כבר היה המשיב מאושפז בבית חולים פסיכיאטרי בטירה בעקבות התקף פסיכוטי, ומהבקשה למד אני, שהוא אף ניסה לפגוע בעצמו.

ז. ביום 11.9.2016 אישר בית המשפט את חידוש מעצרו של המשיב, בשלב ראשון בתנאי

אשפוז נוכח מצבו הנפשי. על-פי הדברים שהובאו בפניי, מסתפק עתה הפסיכיאטר המחוזי בטיפול מרפאתי ולא נצרך המשיב לעוד אשפוז.

ח. על רקע זה התבקש בית המשפט לאשר את חזרת המשיב לחלופת המעצר המקורית. מטעמים שקיבלו ביטוי בהחלטתי מיום 7.12.16, הסתפקתי כבר באותו שלב עד כמה יש לבקשה זו בסיס, ואולם, בגבול שורת הדין, ותוך מתן מירב המשקל לכך שמתאפיינים הליכי הסגרה, לא אחת, בהתמשכות רבה, נכון הייתי להורות על הזמנת תסקיר מעצר.

ט. תסקיר מעצר עדכני הונח על שולחני עובר לדיון שקדם להחלטה זו. במצוות המחוקק אמנע מציטוט האמור בתסקיר, ואסתפק בכך שאציין, שהתסקיר שלילי מכל בחינה שניתן להעלותה על הדעת.

3. הדיון המסכם.

א. ראשית אתן ביטוי להערכתי שלטעמי, די באמור לעיל, וניתן לראות בדברים גם את נימוקיי להחלטתי שלא לאשר למשיב עוד כל חלופת מעצר שהיא.

ב. בידוע, שביחס להיתכנותה של חלופת מעצר, נדרש בית המשפט למבחן שהוגדר כמבחן דו-שלבי, כשבשלב ראשון נבחנת השאלה האם מתאים הנדון לחלופת מעצר, ובתוך כך האם ועד כמה ניתן לסמוך עליו; ובשלב השני, האם קיימת חלופת מעצר שניתן לאשרה. כמפורט להלן, ולהערכתי מעל לכל צורך, נכשלות טענות המשיב שפורטו באמצעות באי-כוחו הנכבדים מאוד בכל אחד משני המישורים, ובשניהם גם יחד.

ג. ראשית, ביחס למשיב עצמו. יודעים אנו את שלא ידע בית המשפט בשלבים מוקדמים יותר שצורך הוא סמים ושמצבו הפסיכיאטרי מורכב - ככל הנראה תחלואה כפולה על כל המשתמע מכך. די באירועי הקיץ האחרון כדי ללמדנו, שאין על הפרק משיב שניתן לתת בו, ולו גם טיפת אמון. על בתו לא השכיל להשגיח, בשל כך שנחפז לרכוש סמים. כשגילה שנצפה עם הסמים, ניסה להעלימם. לא הוא האדם בו ניתן לתת אמון. וככל שמבין הוא את מצבו,

וכשלעצמי, אף בכך אינני בטוח לחלוטין, אף יודע הוא את הסיכון הרב בו הוא נתון לאחר שכבר פסקה הערכאה הראשונה שיש להכריז עליו כבר-הסגרה. לשון אחר: גם החשש להימלטות רלוונטי, וככל שלמד בית משפט זה על קיומה של תשתית ראייתית לכאורה לעבירת המקור שביצע המשיב (עבירת תקיפה במטרה לבצע שוד, בנסיבות מחמירות), גם המסוכנות רלוונטית.

ד. ושנית, מוסיפים אירועי הקיץ האחרון ומלמדים, שאין על הפרק חלופת מעצר שניתן לתת בה אמון, ואגב כך אציין שחלופת המעצר המוצעת הינה בדיוק חלופת המעצר שכשלה, ולכל היותר, בתוספת ערב-מפקח חלופי אחד נוסף. וכי מפקחיו הוכיחו את עצמם?!

ה. לצד כל האמור נמצא להזכיר שפיקוח אלקטרוני טעון, על-פי החוק, תסקיר מעצר שיהווה בסיס למעצר בית בפיקוח אלקטרוני. כאמור, אמנע מציטוט האמור בתסקיר שהונח על שולחן בית המשפט, אך די בהפניה לפסקאות המסכמות תסקיר זה, ואלה מדברות בעד עצמן, ואין הדברים נצרכים לכל פרשנות שהיא.

4. סוף דבר. נאמנת על הפסיקה לפיה, עצם העובדה שהרקע לדיון הוא הליך הסגרה, אינה מהווה עוד שיקול מכביד:

כיום מקובלת הגישה לפיה כאשר ניתן להבטיח, באופן סביר, כי תכליות מעצרו של מבוקש - ההסגרה תושגנה באמצעים ובתנאים שפגיעתם בחירותו של המבוקש פחותה ממעצר של ממש מאחורי סורג ובריאח - יש לעשות כן, ואולם ראוי עדיין להתחשב בעילת המעצר הנטענת, בראיות לכאורה, במסוכנות לציבור ובחשש להימלטות, והכל תוך בחינה פרטנית של הנסיבות הקשורות למבוקש ולפרשה כולה [ההדגשות שלי - א. ר.; בש"פ 8643/12 גבריאל ברמי נ' היועץ המשפטי לממשלה, 1.1.2013].

ואולם, נוכח כל האמור, אפילו אהיה נכון להניח, שאין בפני אלא דיון המתנהל בעניינו של עצור 'רגיל', כלפיו הוגש כתב אישום בישראל, לא יהא בכך כדי לשנות. בנסיבות אלה, ללא כל קשר להליכי ההסגרה, אין על הפרק משיב שניתן לסמוך עליו, ואין בפני בית המשפט חלופה שניתן לאשרה. על יסוד כל האמור, נדחית הבקשה לאישור מחודש למעצר הבית, והמשיב במעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.